

În așteptarea celei ce a uitat să vină...

Vîrzob Adriana-Monica

Se scutură de lacrimi bătrânii tei pe alei
Zadarnic așteptară să audă pașii ei.
Trecut-au zile întregi de chipul nu-și arată
Pierdută-n amintiri povară grea ea poartă.

Și uite cum se întorc frunzele de dor,
Și uite cum se așterne nemărginit covor
În așteptarea celei ce a uitat să vină
Pierdută-n amintiri înscrise pe retină.

Încărunțiră teii, dar ei azi nu-i mai pasă,
De ce i-ar mai păsa când grijile o apasă?
Nici inocența ei de acum n-o mai ajută
Pierdută-n amintiri e tot mai abătută.

Căzut-a încă-o frunză, ea iarna o așteaptă
Zadarnic către tei ea pasul și-l îndreaptă.
Trecut-au ani întregi copilă fiind pe atunci
Amintirea lor lăsă urme adânci.

În tumultul vieții încetă să mai iubească
Aleile de tei cu coama lor cerească.
Se rătăci între oameni și între clădiri reci,
Privind cum se joacă al vieții sale meci.

Când timpul își pusă amprenta pe sufletul ei,
Ea se pierdu în amintirea teilor de pe alei.